

února 1935, z něhož mohl právem vyčísti, že obec udělení definitivy, byť i jen stran služebního poměru podle § 1151 obč. zákona, připouští, nelze uznati ani vadným, ani spisy nepodloženým jeho závěr, že Antonínu J. definitiva udělena byla. Zdali pak jmenovaný vyhovoval podmínkám zákona č. 16/1920 Sb., je podle shora řečeného zcela bezvýznamné.

Nevyvrací-li však stížnost správnost zjištění žal. úřadu, že Antonín J. proto, že byl definitivně ustanoven, měl nárok v případě nemoci na plat aspoň po dobu jednoho roku, pak nelze shledati nezákonným závěr, že jmenovaný nepodléhal pojištění podle zákona č. 221/1924 Sb., nýbrž že je pojištěn u Léčebného fondu, a je pro otázku této pojistné povinnosti zcela nerozhodné, že byl de facto pojištěn u okr. nem. pojišťovny. Jeví se tudíž stížnost v tomto směru bezdůvodnou.

Stížnost namítá však dále, že jedinou sankci na nedodržení ohlašovací povinnosti stanoví § 4 zákona č. 221/1925 Sb., a to v tom směru, že zaměstnavatel je povinen nahraditi Léčebnému fondu náklad, který byl spojen s poskytováním pojistných dávek pojištěnci včas neohlášenému nebo neodhlášenému, kdežto § 31 se týká výlučně zaměstnanců řádně přihlášených, o nichž je zaměstnavateli zřejmo, že pojištění podléhají. Nss nemohl stížnosti přisvědčiti.

Pro názor stížnosti, že § 31 se týká výlučně zaměstnanců řádně přihlášených, neposkytuje znění tohoto předpisu nejmenšího podkladu. Tento paragraf stanoví zcela všeobecně povinnost zaměstnavatele k placení pojistného za své zaměstnance, pojištění podléhající, a je povinnost podmíněna jediné tím, že zaměstnanec pojištění podle tohoto zákona podléhá. Placení pojistného za zaměstnance nepřihlášené není nějakou sankcí nebo trestem za nepřihlášení, nýbrž samozřejmým důsledkem pojistné povinnosti. Paragraf 4 o pojistném vůbec nejedná a nelze proto z něho a contrario nic pro spornou otázku vyvozovati. Povinnost zaměstnavatele k placení pojistného plyne ze zákona samého a také není nikterak podmíněna tím, že by okresní sbor jej musil na ni upozorňovati. —

č. 13.009.

Honební právo. — Řízení před nss: I. Nájemci společenstevní honitby přísluší právo ke stížnosti jen tenkrát, zasahuje-li výrok úřadu přímo do jeho smluvních práv nájemních. — II. Majitel samostatné honitby pozbývá práva na skutečný výkon samostatné honitby na dobu, na kterou svolil, aby jeho pozemky byly spolu se společenstevní honitbou, resp. jako její součást podle § 21 čes. hon. zákona pronajaty a výkon myslivosti na celém tomto území byl jednotně prováděn podle předpisů daných pro společenstevní honitbu.

(Nález z 15. října 1937 č. 1643/35-2.)

Prejudikatura: ad I. 3228/24, ad II. 7426/28.

Věc: Honební výbor a Miroslav W. v Dubenci proti rozh. zem. úřadu v Praze z 9. ledna 1935 o úpravě honebních poměrů.

Výrok: Stížnost Miroslava W. se odmítá. Ke stížnosti honebního výboru v Dubenci zrušuje se nař. rozhodnutí, pokud jím byl stanoven skutečný výkon samostatné honitby obce k 1. února 1935.

Důvody: Okr. úřad v Příbrami vzal výměrem z 24. listopadu 1934 podle ustanovení §§ 2 a 23 čes. hon. zákona na vědomí zřízení samostatné vlastní honitby obce Dubence s účinností od 1. února 1935 a přikázal k ní podle § 5 hon. zákona řadu pozemků jako enklávy.

Z tohoto rozhodnutí odvolal se honební výbor v Dubenci s nájemcem společenstevní honitby Miroslavem W., namítajíce, že skutečný výkon samostatné honitby obce Dubence měl býti stanoven k 1. únoru 1937, ježto se obec Dubenec usnesením svého zastupitelstva z 26. ledna 1930 vzdala ve prospěch honitby společenstva pro nájemní období 1931—1937 práv na výkon samostatné honitby podle § 2 hon. zákona. Toto odvolání zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím jako bezdůvodné. Do tohoto rozhodnutí stěžuje si Miroslav W. a honební výbor v Dubenci.

Stížnost, pokud je podána Miroslavem W., odmítá se pro nepřipustnost, ježto jemu jako nájemci společenstevní honitby přísluší k honitbě té výhradně práva plynoucí z jeho soukromoprávního poměru pachtovního k honebnímu společenstvu, do tohoto smluvního poměru nebylo nař. rozhodnutím zasaženo, a nedostává se mu proto legitimace ke stížnosti (Boh. A 3228/24).

O stížnosti honebního výboru v Dubenci uvážil nss takto:

Na sporu jest otázka, byl-li honební úřad oprávněn vzít na vědomí ohlášený nárok obce Dubence na samostatnou vlastní honitbu podle § 2 hon. zákona s účinností od 1. února 1935, či měl odsunouti výkon tohoto práva na den 1. února 1937, do kdy pozemky ty byly podle tvrzení honebního výboru podle § 21 hon. zákona se společenstevní honitbou v Dubenci spojeny.

Majitel vlastní honitby může kdykoli reklamovati právo samostatné honitby na svých pozemcích za předpokladu § 2 hon. zákona, i kdyby byl dosud trpěl, aby pozemky ty tvořily část území společenstevní honitby (Boh. A 7426/28). Práva na skutečný výkon samostatné honitby pozbývá však majitel samostatné honitby na dobu, na kterou svolil, aby jeho pozemky byly spolu se společenstevní honitbou, resp. jako její součást podle § 21 hon. zákona pronajaty a výkon myslivosti na celém tomto území byl jednotně prováděn podle předpisů daných pro honitbu společenstevní.

Takové vzdání se práva obce Dubence na skutečný výkon samostatné honitby do 1. února 1937 spatřuje stěžující si honební výbor v usnesení z 26. ledna 1930, jež učinilo obec. zastupitelstvo v Dubenci, jednajíc o nastávajícím novém pronájmu společenstevní honitby a o tom, jaké v tom směru zaujmouti stanovisko co do obecních pozemků. Usnesení to, učiněné pod bodem pořadu nadepsaným »Jednání ve věci

nastávajícího nového pronájmu společ. honitby a stanovisko obec. zastupitelstva za pozemky obecní«, zní, že »obec. zastupitelstvo zaujímá dosavadní stanovisko za obec jako největšího společníka honebního společenstva, by jeho vlivem v tomto společenstvu byl uplatněn názor pronajmouti společenstevní honitbu i na dále z volné ruky Mir. W.« Byly dále usneseny modalities provozu myslivosti, jakož i že nájemné má stanoviti honební společenstvo tak jako až dosud přiměřeně.

Žal. úřad vyslovil, že obec. zastupitelstvo neučinilo tu jménem obce Dubence jako majitelky vlastní honitby o existenci jejího práva na samostatnou honitbu žádného projevu a nedalo výslovně ani konkludentními činy najevo, že se práva toho vzdává, nýbrž učinilo jen jménem obce jako člena honebního společenstva v Dubenci projev, jakým způsobem by se mělo postupovati pro případ pronájmu společenstevní honitby ve volbě nájemcově, resp. ve vykonávání myslivosti v lesích obecních, a že projev takový nelze pokládati za souhlas se spojením honiteb pro příští období, naopak že je z tohoto projevu souditi, že ho neučinil vlastník samostatné honitby, nýbrž člen honebního společenstva, a že držitel vlastní honitby se svého práva nevzdal.

Stížnost naproti tomu spatřuje v usnesení obec. zastupitelstva, že zaujímá dosavadní stanovisko za obec jako největšího společníka honebního společenstva, i v jeho souhlasu s dalším pronájmem honitby společenstevní včetně pozemků obecních a v stanovení jeho podmínek, implicity prohlášení, jímž se potvrzuje dosud existující sloučení obou honiteb a prohlašuje, že obec v příštím honebním období práva na výkon vlastní honitby uplatňovati nebude.

Po názoru soudu nelze v daném případě, kde předmětem usnesení obec. zastupitelstva jsou zcela všeobecně »obecní pozemky«, a tedy také pozemky, na nichž má obec právo vykonávati samostatnou honitbu, rozlišovati, učinilo-li usnesení obec. zastupitelstvo jménem obce ve vlastnosti majitele vlastní honitby, či člena honebního společenstva, a dovozovati z toho, že se obec jako majitelka vlastní honitby tohoto práva svého nevzdala, nýbrž nutno usnesení to pokládati prostě za projev jménem obce v honebněprávní věci obecních pozemků, z něhož plynou právní důsledky nejen v poměru obce jako dosavadního člena honebního společenstva, nýbrž i co do jeho práva na výkon samostatného práva honebního podle § 2 hon. zákona, takže, lze-li v usnesení tom spatřovati prohlášení, že obec, trvající na dosavadním honebněprávním sloučení svých pozemků, majících náležitosti § 2 hon. zákona, svoluje k jejich pronájmu spolu se společenstevní honitbou na další honební období, plynulo by z toho důsledně, že se tím vzdává na tuto dobu svého práva na výkon své samostatné honitby.

Žal. úřad dospěl, hodnotě jednostranně obsah usnesení obec. zastupitelstva, k závěru vadnému, a bylo proto nař. rozhodnutí v této části v odpor vzaté zrušiti podle § 6 zákona o nss č. 167/1937 Sb. Důsledkem tohoto zrušení je pak, že ztrácí půdu i výrok žal. úřadu co do stejné doby příkázání enkláv k samostatné vlastní honitbě obce Dubence.